

ဆုမြတ်မွန်မွန်

နေမဝင်ချယ်ရီ

(၁)

“လေးလေးရေ ... လေးလေး ... ကျွန်တော်ရောက် လာပြီဗျ”

“ကြားတယ် ... ကြားတယ် ... နင်းကန်အော်မနေနဲ့ ကွ”

နင်းကန်အော်မနေနဲ့ သာဆိုနေသော်လည်း လေးလေးက လူလုံးထွက်ပြမလာသေးချေ။ သူက မောမောပန်းပန်းဖြင့် သယ်လာသော လတ်ဂေ့ချ်နှင့် လွယ်လာသော ကျောပိုးအိတ်ကို ဆက်တီပေါ်သို့ ဖုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်ကာ လူတစ်ကိုယ်လုံးကိုလည်း ဆက်တီပေါ်သို့ ပစ်လှဲထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

“အမယ်လေး ... ငါ့ဆက်တီကကြိမ်တွေတော့ ပေါက်ထွက်ကုန်တော့မှာ ပဲ မောင်မင်းကြီး သားရယ်”

အခုမှ ပင် လေးလေးက ရောက်လာကာ သူ့ကို အပြစ်တင်စကားဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်တော့ သည်။ ။ သူက တစ်နေကုန် ကားစီးလာရသဖြင့် အညောင်းအညာတွေကို ဂျိုးဂျိုးရွတ်ရွတ်မြည်အောင် ချိုးပြီးကာမှ ...

“အား ... လေးလေးတို့ များ ကိုယ့်တူတစ်ယောက်လုံး ရောက်လာတာတောင် ပျော်ရွှင်ဖွယ် ကောင်းအောင် ကြိုဆိုနေရှာတယ်၊ ထွက်ကိုမလာတော့ဘူး၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း စားဖို့ သောက်ဖို့ ချက်ပြုတ်နေရတာကွ၊ စေတနာကို စော်ကားဖို့ ပြင်ဆင်မနေနဲ့ ”

“ဪ ... အပင်ပန်းခံလို့ လေးလေးရာ၊ တူဝရီး နှစ်ယောက်တည်းပဲ ဆိုင်မှာ သွားစားကြမှာ ပေါ့”

“မသွားချင်ပါဘူးကွာ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရင်း စားရတာက ပိုကောင်းပါတယ် ...

ကဲ ... မင်းလည်း ကားစီးရတာ ပင်ပန်းလာရောပေါ့။ ခဏနားပြီးရင် ရေချိုး၊ ရေချိုးပြီးမှ ထမင်းစားရင်း စကားပြောကြတာပေါ့”

သူက ပျင်းသလိုနှင့် အီးအဲဆွဲနေလျှင် လေးလေးက အနားလာရပ်ကာ “ဟေ့ကောင် ... ထပါကွ” ဟု ဆွဲထူသည်။ သူက လေးလေးရဲ့ ဗိုက်ပူပူနှင့် ခါးတုတ်တုတ်ကြီးကို ကလိထိုးကာ စလျှင် လေးလေးက ကိုးရိုးကားရားဖြင့် ယောင်ချေပြီ။

တကယ်တော့ သူဟာ လေးလေး တာဝန်ကျရာ ဒီမြို့လေးသို့ အပန်းပြေရန် စိတ်အေးလက် အေး အနားယူရန် ရောက်လာသော သူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

သူက လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်တိတိ သင်္ဘောလိုက်နေခဲ့သူဖြစ်သည်။

အခုလည်း သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းလာတာ မကြာသေးချေ။ ရန်ကုန်မှာ မိဘတွေနှင့် တစ်လ လောက်ပဲ နေခဲ့ကာ အမေရဲ့ မောင်ဖြစ်သူ လေးလေးရှိရာ အေးချမ်းသာယာသော တောင်ကြီးမြို့လေး သို့ လေးလေးနှင့် အေးအေးဆေးဆေးနေရန် ရောက်လာခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ထကွ၊ ရေချိုးတော့၊ ငါ ရေနွေးစပ်ထားပြီးသား အဆင်သင့်ပဲ၊ သွားချိုးတော့”

“အင်းပါ လေးလေးရာ၊ လေးလေးက တကယ့် ပစိပစပ်နဲ့ မိန်းမကြီး ကျနေတာပဲ၊ ဒါကြောင့် မိန်းမ မရဘဲ လူပျိုကြီး ဖြစ်နေတာ”

“ဟာ ... ဒီကောင်တွေ”

လေးလေးက သူ့ကို လက်သီးရွယ်လျှင် သူက တကယ်မလုပ်မှန်း သိပါလျက်နှင့် ကြောက် ချင်ဟန်ဆောင်ကာ ထိုနေရာမှ အသာထပြေးလာရသည်။ ။ အဲဒီနောက် ရေချိုးခန်းထဲအထိ ရောက်လာ သေးသည်။ ။

“ဟေ့ကောင် ... မြန်မြန်ချိုး၊ လန်းဆန်းရုံလောက်ဆို တော်ပြီ၊ ငါမိန်းမ မရတာ ပစိပစပ် များ လို့ မဟုတ်ဘူး ကွ ...

နားလည်လား”

“သိပါတယ်၊ လေးလေးကို ဟိုက ထားခဲ့လို့ မဟုတ်လား”

“ဟေ့ကောင် ... လျှောက်အော်မနေနဲ့ မြန်မြန်ချိုး”

သူက တဟားဟားနှင့် ရပ်ကာ ရေကို တဗွမ်းဗွမ်းနှင့် အားပါးတရ လောင်းချိုးလိုက်သည်။ ။ အခုမှ ပဲ တကယ့်ကို လန်းဆန်းသွားတာ ဖြစ်တော့သည်။ ။ ရေချိုးပြီးနောက်တွင် သူ့အတွက် ပြင်ဆင် ထားသော အခန်းထဲမှာ သူ့အဝတ်အိတ်က ရောက်နှင့်လို့ နေချေပြီ။

သူက အသားထူထူရှိသော စပို့ရှပ်လည်ပိတ် လက်ရှည်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်ထည်ကို ကောက်ဝတ်ကာ အပြင်ထွက်လာလျှင် မွေးပုံသော ဟင်းရနံ့က သူ့ကို ထမင်းစားဖို့ လာခေါ်နေသလို ပဲဖြစ်သည်။ ။ သူက ထမင်းစားခန်းထဲသို့ အသာဝင်ရောက်လာလျှင် အိမ်ရှင်မကြီးတစ်ဦး နှယ် ထမင်း ပွဲ ပြင်ဆင်နေသော လေးလေးကို ပြုံးချင်စရာ မြင်တွေ့ရသည်။ ။

သူ ပြုံးသွားတာကိုလည်း မြင်ဖြစ်အောင် မြင်သွားကာ လေးလေးက လက်သီးတစ်ချက် လှမ်းရွယ်ပြကာ ...

“မင်းနော် ... မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လျှောက်ပြောဖို့ တော့ မစဉ်း

စားနဲ့ ”

“ဟာ ... လုံလုံနေပါဗျာ၊ ဘာမှ မပြောရပါဘူး”

“မင်းအကြည့်ကို ငါသိတယ်”

“မင်းအကြည့်က သေစေနိုင်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“မင်း တော်တော်စကားများ လာပါလား၊ ပင်လယ်ထဲမှာ စကားမပြောခဲ့ရသမျှ အခုမှ အတိုးချ ပြောဖြစ်တယ်နဲ့ တူတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ လေးလေးကို သဘောကျလို့ ပါ၊ ပုခက်လွှဲသော လက်တွေနဲ့ အပြိုင် ငရုတ် ဆုံကိုင်နိုင်တဲ့ လေးလေးရဲ့ လက်ကို ကြိုက် လို့ ...

ကဲ ... ကဲ ... အနံ့တွေ မွှေးနေတာပဲ၊ ဘာတွေချက်ထားတာလဲ၊ ဒါ တွေ လေးလေး တစ်ယောက်တည်း ချက်တာပေါ့၊ နေပါဦး ... လေး လေးရဲ့ တပည့်တစ်ယောက် ရှိတယ်ဆို”

သူက ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဟင်းတွေကိုလည်း ဝေဝေကြည့်ရှု ကာ မေးလိုက်စဉ် လေးလေးက ထမင်းပန်းကန်တွေထဲ ထမင်းခူးကာ ထည့်နေရင်းမှ ...

“မောင်ချိုက သူ့အမေဆုံးလို့ ရွာခဏ ပြန်သွားတယ်ကွ၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်ဆို ပြန်ရောက်တော့မှာ ပါ ...

ဒါနဲ့ ... မင်း ဒီမှာ ဘယ်လောက်နေမယ် စိတ်ကူးလဲ”

သူက လေးလေးရဲ့ လက်ရာ ငါးခေါင်းဟင်းချိုထဲမှ ငုံးဥတစ်လုံးကို ဖူးခနဲ မှုတ်နေရာမှ မျက်လုံးလှန်ကြည့်ကာ ...

“ဘာလဲ ... လေးလေးက ကျွန်တော် အကြာကြီးနေမှာ စိုးရိမ်နေတာ

လား”

“ဟေ့ကောင် ... အပိုစာသားတွေ လျှောက်မရွတ်နဲ့ ကွာ၊ မင်းဘာသာ တစ်လပဲနေနေ၊ တစ်နှစ်ပဲနေနေ၊ တစ်သက်လုံးပဲနေနေ ငါ့အတွက် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ...

မင်း တော်တော်စကားများ တဲ့ ကောင်ပဲ၊ အရင်က ဒီလို စကားမများ တတ်ပါဘူး၊ စကားကို နည်းနည်းပြောပြီး အစားကို များများ စားစမ်းကွာ”

“ဝုတ်ကဲ့ ... ဝုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် လေးလေးဆီမှာ နောက်တစ်ခေါက် သင်္ဘောပြန်မတက် မချင်းနေမှာ ဗျာ ...

နောက် ... ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်စရာရှိတယ်၊ ပင်းတယဘက်က ရှုခင်းတွေ တော်တော်လှတယ်၊ အဲဒီဘက်တွေကို သွားရိုက်ချင်တယ် ...

လေးလေး အားတဲ့ တစ်နေ့ အင်းလေး၊ ပင်းတယဘက် သွားရအောင်ဗျာ ... နော်”

လေးလေးက သူ့ကို မျက်စောင်းကြီး ရွယ်ချိန်၍ ကြည့်ကာ ...

“ဒီပိုးက အခုထိ မကုန်သေးဘူးလား”

သူက လေးလေး လက်ရာ ယုန်သားဆီပြန်နှင့် ကော့ပျံတက်နေသော ရှမ်းဆန်ထမင်းကို ပလုတ်ပလောင်းစားရင်းမှ ဝူးဝူးဝါးဝါး ပြန်ဖြေရသည်။ ။

“အဲဒါ ပိုး မဟုတ်ဘူး နော် လေးလေး။ ကျွန်တော် တကယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ Professional (အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်)၊ Seaman life (သင်္ဘောသားဘဝ) ကို ကျွန်တော် မနှစ်သက်ဘူး ...

ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်က ငွေရလွယ်တယ်၊ နောက် ကျွန်တော်က စွန့်စားစား လုပ်ရတာကို ဝါသနာပါတဲ့ အတွက်ရော နိုင်ငံတကာကို လှည့် ချင်တာရောကြောင့်သာ လုပ်ခဲ့တာ ...

ကျွန်တော် တကယ်တမ်းနေချင်တာ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ဓာတ်ပုံ တွေ လျှောက်ရိုက်နေရတဲ့ ဘဝမျိုးပဲ။ မြန်မာပြည်မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ အရမ်းလှတဲ့ နေရာတွေ ရှိတယ်၊ မြန်မာပြည်အနှံ့ ဂန္ဓာရီ ဓာတ်ပုံဆရာကို လုပ်ချင်တာ ... ဟဲ ဟဲ”

“လုပ်ပါကွာ၊ လုပ်ပါ၊ မင်း စိတ်ချမ်းသာရင် အကုန်လုပ်ပါ”

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဝယ်ခိုင်းထားတဲ့ ဆိုင်ကယ်ရော”

“ဝယ်ပြီးပါပြီကွာ၊ ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ရှိပါတယ်”

“ဟဲ ဟဲ ... သင့်ခဲယူ။ လေးလေးက တကယ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ အားပါး ... ကျွန်တော် ဒီကိုရောက်တာ ပျော်တယ်ဗျာ၊ တကယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ မှန်းမသိဘူး၊ အရမ်းပျော် ပြီး စိတ်ချမ်းသာ နေတယ်”

လေးလေးက သူ တကယ်ပျော်ရွှင်နေပုံကို ဒီတစ်ခါတော့ သဘောကျ ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညိတ်ကာ ...

“လူဆိုတာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ရရင် စိတ်ချမ်းသာရတာပဲကွ။ ဆင်းရဲမှ ချမ်းသာမှ မဟုတ်ဘူး ...

ဘဝမှာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်ခွင့်ရတဲ့ လူက လူတော်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ခွင့် ရဖို့ ဆိုတာ တချို့အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေ တတ်တယ်၊ တချို့အတွက်ကတော့ ကြိုးစားပြီးမှ ရတယ်”

သူက လေးလေးရဲ့ စကားကို အပြည့်အဝ ထောက်ခံဟန်ဖြင့် လက်မ

တစ်ချက် ထောင်ပြလိုက် ကာ ...

“ရိုက်ထံ လေးလေး။ အဲဒါ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်တော်ဆိုရင် အခုလို အေးအေးဆေးဆေး နေခွင့်ရဖို့ သဘောပေါ်မှာ နေ့မနား ညမနား အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ် ...

ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ကမ်းကပ်တိုင်း အလကားသုံး မပစ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံ ကင်မရာတွေ၊ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်တယ်။ အဝတ်အစားကောင်းကောင်း ဝယ်တယ်။ ကောင်းကောင်း စားတယ်။ ဒါပဲ ...

အခုကျတော့ ကျွန်တော်ရှာခဲ့တဲ့ ငွေတွေဟာ မိဘကို ပြန်ထောက်ပံ့ရုံတင် မကဘူး ကျွန်တော့် ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ဖူဖူလုံလုံ နေနိုင်ပြီ ...

ကျွန်တော့်ဝါသနာကို စိတ်ကြိုက် အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ တစ်ခါတလေတွေလည်း လောကမှာ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကို အရင်ဦးစားပေးရမယ်၊ ငါ့အထင်တော့ အဲဒါက ကိုယ့်အတွက် ပိုကောင်းမယ် ...

မင်းကိုပဲကြည့်၊ မင်းက ဖြစ်သင့်တာကို ဦးစားပေးပြီး ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် အလုပ်လုပ်ခဲ့ တယ်၊ ဟော ... အခု မင်းဖြစ်ချင်တာတွေ အကောင်အထည်ဖော်လို့ ရနေပြီ မဟုတ်လား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

သူက လေးလေးကို တိကျခိုင်မာနေသော အသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်လျှင် လေးလေးက ဖိန့်တယ်ဟူသော သဘောဖြင့် ပခုံးကျုံ့ပြသည် ။

သူက တဟားဟားနှင့် ဘာကို ကျေနပ်နေမှန်းမသိဘဲ ကျေနပ်နေကာ ထိုနေ့က ထမင်းတွေ လည်း တော်တော်စားဖြစ်လေသည် ။

ပြီးတော့ လေးလေးနှင့်အတူ ကော်ဖီသောက်ကာ စကားတွေ ဆက်ကြသေးသည် ။ အဓိက ကတော့ လေးလေးက နားထောင်သမားဖြစ်လျက် သူက သူ့ရဲ့ နိုင်ငံတကာသဘော အတွေ့အကြုံတွေ ကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြတာ ဖြစ်ပါသည် ။

အဲဒီနောက် စကားစက မပြတ်သေးသဖြင့် နောက်နေ့တွေဖို့ ချန်ထားပါဦးကွာဟု လေးလေး က ပြောမှ သာ လေးလေးကို ဝှတ်နိုင်ချ်ဟု နှုတ်ဆက်နိုင်တော့သည် ။

* * * * *

သူက ရောက်ခါစပင် ဖြစ်သော်လည်း တက်ကြွလွန်းအားကြီးနေသဖြင့် နားနားနေနေတောင် မနေနိုင်တော့ ချေ။ နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ ရောက်တာနှင့် သူစီးမည့် DT ဆိုင်ကယ်ကြီးကို စက်နှိုး ကာ ကင်မရာအိတ်ကို လွယ်လျက် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည် ။ အဲဒီနောက်တော့ သူဟာ မြို့စွန်ဘက် ကျသောနေရာ ကို မောင်းလာခဲ့ကာ လျှို့ဝှက်၊ တောင်ကုန်းတွေရှိသောဘက်မှာ ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်လိုက် ပါသည် ။

လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တာနှင့် လွမ်းစရာကောင်းအောင် ဖမ်းစားနေသော ရှမ်းရိုးမတောင် တန်းကြီးတွေကို ကြည့်ကာ သူ့ရင်ထဲမှာ လွမ်းစရာ ဆွေးစရာ မရှိပါဘဲနှင့်တောင် လွမ်းလာ ဆွေးလာ ရလေသည် ။ မြို့ခိုးတွေ ရစ်သိုင်းကာ ထင်းရှူးရနံ့တစ်မျိုး သင်းပျံ့နေသော လေထုသည် အားပါးတရ ရှူသွင်းလိုက်တာနှင့် အဆုတ်ကို လန်းဆန်းသွားစေသည် ။

သူက သဘာဝအလှရှုခင်းတွေကို လက်ပိုက်လျက် ခေတ္တငေးမောနေပြီးမှ အိတ်ထဲမှ ကင်မရာ ကိုထုတ်ကာ ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုချင်း တပ်ဆင်လိုက်သည် ။ ကင်မရာတွင် Tele တပ်လျက် အဝေး

က မြင်ကွင်းတွေကို တစ်ခုချင်း စိတ်ကြိုက်ဆွဲရိုက်နေတုန်းမှာ ပဲ သူ့ရဲ့ ကင်မရာမြင်ကွင်းထဲသို့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော တစ်စုံတစ်ရာက တိုးဝင်လို့ လာတာဖြစ်သည်။ ။

လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသော ချောက်ကမ်းပါးထက်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့ကို ကျောပေး၍ ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ကမ်းပါးစွန်းမှာ ရပ်နေတာမို့ အဲဒီမိန်းကလေး ဝတ်ဆင် ထားသော လောင်းကုတ်အင်္ကျီကပင် နောက်သို့ တဖျပ်ဖျပ်နှင့် လွင့်ခါနေပုံထောက် လေတိုက်အားက မနည်းဘူးဆိုတာ တွက်ဆ၍ ရလေသည်။ ။

လှမ်းမြင်နေသော ရှမ်းတောင်တန်းကြီးနှင့်အတူ မြူခိုးတွေဝေနေသော မြင်ကွင်းကြားမှာ သူမ ရပ်နေပုံက ဒဏ္ဍာရီဆန်သော ရုပ်ရှင်ပြကွက်တစ်ခုနှင့် ဆင်တူလေသည်။ ။ ကုတ်အင်္ကျီက တဖျပ် ဖျပ် လွင့်ခါကာ၊ ဆံနွယ်တွေက လေထဲမှာ ဝဲဖြာနေပုံသည် နောက်ဘက်ကကြည့်သော မြင်ကွင်းနဲ့ တောင် ထူးခြားစိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းနေပြီဖြစ်သည်။ ။

သူက အတော်အိပ်မက်ဆန်သော မြင်ကွင်းကို ချက်ချင်းပင် ခလုတ်နှိပ်ကာ သိမ်းဆည်းထား လိုက်သည်။ ။ သဘာဝကျလွန်းသဖြင့် Continuous နှင့် ဆက်တိုက်ရိုက်ကာ နေတုန်းမှာ ပင် သူမက သူ မထင်မှတ်သော အပြုအမူတစ်ခုကို စတင်လုပ်လိုက်သည်။ ။

အဲဒါကတော့ တိုက်တန်းနစ် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားထဲက မင်းသမီး ကိတ်ဝင်းစလက်လို လက်ကို လေထဲမှာ ပျံဝဲတော့မည့်သဏ္ဌာန် လုပ်လိုက်တာ ဖြစ်လေသည်။ ။ သူဟာ မထင်မှတ်သော အဲဒီ မြင်ကွင်းကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားရကာ ခြေလှမ်းတွေက သူမအနားသို့ ဘယ်လိုရောက်သွားမှန်း တောင် မသိချေ။ သူမရဲ့ ခြေထောက်တွေ အနည်းငယ်ကြွကာ ရှေ့သို့ ကိုင်းသွားစဉ်မှာ ပဲ သူက အချိန် ကိုက်ပင် သူ့ကို

ဆောင့်ဆွဲပြီးသား ဖြစ်လေသည်။ ။

ဟန်ချက်မညီစွာ ဆောင့်ဆွဲလိုက်ရတာမို့ သူ့ရော အဲဒီမိန်းကလေး
ရောဟာ လုံးထွေးလျက် နှစ်ယောက်စလုံး ပစ်လဲကျသွားခဲ့သည်။ ။ မိန်း
ကလေးက ချက်ချင်းပင် သူ့ကို တွန်းထိုးရိုက်ပုတ်ကာ ..

“လွှတ် ... လွှတ်စမ်း၊ ရှင် ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲဟင်”

သူက ဖင်ထိုင်လျက်သား ရှိနေရာမှ တင်ပါးကို ဘာနဲ့ ဆောင့်မိမှန်းမ
သိ၍ နာကျင်သွားကာ တော်တော်နှင့် မထနိုင်သေးချေ။ သူမကတော့ မ
တ်တတ်ထရပ်ပြီးဖြစ်ကာ သူ့ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့် လျက် ရှိနေသည်။ ။

“ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ မင်း မလုပ်သင့်တာ တစ်ခုကို လုပ်တော့မှာ မို့ ဆွဲ
လိုက်ရတာပေါ့၊ အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

သူက တင်ပါးကို ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ပွတ်ကာ မတ်တတ်ထရပ်လျှင် သူမက
သူ့ပုံစံကို မသင်္ကာသလို အကဲခတ်၍ နေသည်။ ။ သူက အမျိုးသမီးကို တ
စ်ချက်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“လူ့ဘဝဆိုရာ ဒီလောက် ရခဲတာ။ မင်းက ဘာဖြစ်လဲ လောကကြီး
ထဲမှာ မနေချင်ရတာလဲ”

“အား ... ရှင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ဘာပြောရမှာ လဲ၊ မင်းလုပ်တာ မင်းအသိဆုံးနေမှာ ပေါ့။ လောက
မှာ ဘယ်ပြဿနာမဆို ဖြေရှင်းလို့ ရတဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ ရှိစမြဲပဲ
မိန်းကလေး ...

ဘာဖြစ်လို့ လောကကြီးကို အရှုံးပေးရမှာ လဲ”

သူမက ခပ်တည်တည်နှင့် စကားတွေဆိုနေသော သူ့ပုံစံကို တစ်ချ

က် အကဲခတ်ကာ သင်္ကာ မကင်းဖြစ်နေသည့် စိတ်တွေတော့ လျော့ပါးသွားဟန်တူသည် ။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ခိုးချလိုက်တာ ကို သူ သတိထားမိလေသည် ။ ပြီးလျှင် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းများက ပွင့်အာလာ ကြပြီးလျှင် ခပ်ဆတ်ဆတ်ဆိုသည် ။

“လူတိုင်းမှာ ကိုယ့်အခက်အခဲနဲ့ ကိုယ် ရှိတတ်ကြတာပဲ။ ရှင်က ရှင်နဲ့ မဆိုင်ဘဲ ဘာကိစ္စ သူများကိစ္စထဲ ဝင်ပါချင်နေရတာလဲ”

“ငါက ဝင်မပါပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း ဒီလိုလုပ်လိုက်တာနဲ့ ငြိမ်းအေးသွားမယ် ထင်လား။ မင်းမှာ ဘဝများ စွာ ဆက်လက်စတေးနေရဦးမှာ ပဲ ...

ပြဿနာတစ်ခုကို ဒီလိုနည်းလမ်းနဲ့ ဖြေရှင်းစရာမှ မလိုတာ။ မင်း ဒီလိုဖြေရှင်းလိုက်လို့ သူများ တွေအတွက် ဝမ်းသာစရာဆို မင်း ကျေနပ်နိုင်မလား ... ပြော”

သူ့စကားကြောင့် သူမ မျက်လုံးတွေ လက်ခနဲ တောက်ပသွားသည် ။

ဒီတော့မှ သူ သေချာကြည့်မိသွားလျှင် သူမရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ အရည်လဲနေသော မျက်ရည်စ တွေကို လှစ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရတာ ဖြစ်လေသည် ။

သူမက ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းငုံ့သွားလျှင် ပျော့နွဲ့နေသော ဆံနွယ်တွေက ဝေါခနဲ ပြိုဆင်းလာကာ သူမ မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို ကဗျာဆန်စွာ အုပ်မိုးသွားကြသည် ။ ဒီတော့မှ သူဟာ ရှေ့မှာ ရပ်နေသော မိန်းကလေးရဲ့ ပုံစံကို အကဲခတ်ခွင့် ရသွားတာဖြစ်သည် ။

အညိုရောင်ထက် ပိုညိုသော ခါးထိလှထိခင် ဆံနွယ်တွေကြားမှ ထိုးထွက်နေသော ဖူးစင် နညက်နေသော မျက်နှာသည် တော်ရုံတန်ရုံ ရုပ်

ဆိုးသူတွေအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေချင်စိတ် ပေါက်သွားမည့် မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။ ။

အတွင်းက ဝတ်ဆင်ထားသော လည်ထောင်အင်္ကျီအနက်၊ အပြင်ဘက်က အဖြူရောင် လောင်းကုတ်ရှည်၊ မြင်တာနှင့် တန်ဖိုးမသေးမှန်း သိသာနေသော ခပ်ထူထူအိအိ အနက်ရောင် မိန်းမ ဝတ်စတိုင်လ် လောင်းပန်ဘောင်းဘီ၊ လက်သူကြွယ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အရည်တဖျတ်ဖျတ်လက် တောက်ပနေသော စိန်လက်စွပ်နှင့်အတူ အဲဒီလက်နှင့် ဆံနွယ်တွေကို သပ်တင်လိုက်သည့်အခိုက်မှာ ပေါ်လာသော နားရွက်ဖြူဖြူလေး၌ စီတန်းဝတ်ဆင်ထားသော စိန်ပွင့်သုံးပွင့်ပါ နားပေါက်သုံးပေါက်

စသဖြင့် ... စသဖြင့် ... လူပုံစံရော၊ အပြင်အဆင် အဆောင်အယောင်တွေပါ အထက်တန်း လွှာ တစ်နေရာကမှန်း သိသာနေသော အနီ မိန်းကလေးငယ်ဟာ လောကကြီးကို စိတ်ကုန်စရာ ဘာ အကြောင်းများ ရှိနေပါလိမ့်။ သူက ဘယ်နားက ရောက်လာမှန်းမသိသော ကရုဏာစိတ်ဖြင့် သူမကို ငေးကြည့်နေမိကာ ...

“မင်းမှာ ဘာပြဿနာတွေ ရှိနေလို့လဲ”

သူမက မဖြေချေ။ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ တစ်နေရာသို့ မမှီတ်မသုန် ကြည့်ကာနေသည်။ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချကာ ...

“ထားပါလေ၊ အခုမှ တွေ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မင်းဘယ်ပြောချင်မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ကိုယ် တစ်ခုပြောချင်တာက လူ့ဘဝဆိုတာ တကယ်ရခဲတယ်။ အဲဒီရခဲတဲ့ ဘဝမှာ သူများ တွေအတွက် ဘာမှ အကျိုးမပြုနိုင်ဘူးဆိုရင်တောင်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ အကျိုးပြုဖို့ လိုလိမ့်မယ် ...

နောက်ဆုံးကွာ ကိုယ်က မိဘကို လုပ်မကျွေးနိုင်ဘူးပဲ ထားဦး၊ မိဘကို ဒုက္ခမပေးရင်၊ စိတ် ဆင်းရဲအောင်မလုပ်ရင်၊ ဒါဟာ တစ်ဖက်တစ်လ

မင်းက မိဘကို အကျိုးပြုပေးတာပါပဲ ...

အဓိကကတော့ လူတစ်ယောက်မှာ စိတ်ပါပဲ။ စိတ်ထားတတ်ရင် အားလုံး အိုကေတယ်။ ဘဝ မှာ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာ အရေးမကြီးဘူး၊ နေတတ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ် ...

အဲဒါပဲ”

သူက စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောနေလျှင် သူမက သူ့ကို အံ့သြသလို တစ်ချက် မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်နေလျက် ခဏကြာလျှင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ကြီးရယ်ချလိုက်သဖြင့် သူ့မှာ ရုတ်တရက် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားရသေးသည်။

“ဟား ဟား ... ရှင်က ကျွန်မကို အဲဒီလို တကယ်လုပ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာလား ... ဟင်”

သူမက လှောင်သလို ပြောနေတာမို့ သူက စေတနာကို စော်ကားရကောင်းလားဟူ၍ စိတ်တို သွားတာ ဖြစ်သည်။

“မင်း ငါ့ကို လှောင်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး အမိ။ ငါသာ ဖမ်းမဆွဲထားခဲ့ရင် အခု လောက်ဆို မင်း တောင်စောင့်ဘီလူးမတော့ ဖြစ်နေလောက်ပြီ။ နားလည်လား”

“ဘာ ... ဘာတောင်စောင့်ဘီလူးမလဲ၊ ရှင် စကားပြောတာ ကောင်းကောင်း ပြောနော်”

သူက သူမ ဒေါသထွက်သွားပုံကို အခုမှ တဟားဟား ပြန်ရယ်ခွင့်ရသွားကာ ခပ်ကြာကြာပဲ ရယ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ... တောင်စောင့်ဘီလူးမပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွ၊ မင်းက တောင်စောင့်နတ်သမီးလေး ဖြစ်ချင်သေးလို့ လား ...

ဒါ ဆိုရင်တော့ အချိန်ရှိသေးတယ်၊ ကြိုးစားလိုက်ဦး”

“တောက်”

သူမက ခပ်တိုးတိုး တောက်ခေါက်လျှင် သူက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ သူမအနားမှ ထွက်လာ ခဲ့လိုက်သည်။ ။ အဲဒီနောက် မြက်ခင်းပေါ်မှာ သူ ပစ်ချထားခဲ့သော ကင်မရာကို ကုန်းကောက်ပြီး ပြန် အမော့မှာ ပဲ သူ့ကို လက်ပိုက်ကြည့်နေသော သူမကို ထပ်တွေ့လိုက်ရတာ ဖြစ်လေသည်။ ။ သူမက တန်ဖိုးကြီးမှန်း သိသာသော သူ့ကင်မရာကို တစ်လှည့်၊ သူ့ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ပြီးလျှင် ...

“ရှင်က ဓာတ်ပုံဆရာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို သတင်းထောက်လား”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ”

“ထင်တာ မေးနေတာပဲလေ။ ရှင့် ကင်မရာက ပရော်ဖက်ရှင်နယ်သုံး တဲ့ ကင်မရာပဲဟာ”

သူက တွေးခေါ်ပုံ မသေးလှသော သူမစကားကို ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်မိကာ သူမကို ခေါင်းညိတ်ခေါ်လျက် အခုနက ရိုက်ယူထားသော သူ မပုံတွေကို တစ်ပုံချင်း ပြန်ပြလိုက်တာဖြစ် သည်။ ။ သူမက ဘာပါလိမ့် ဟု ကင်မရာထဲတွင် ပေါ်နေသော ရုပ်ပုံများကို စိတ်ဝင်တစားနှင့် ငုံ့ကြည့် နေရာမှ ...

“ဟင် ... ဒါ ကျွန်မပုံတွေပဲ။ ရှင် ခိုးရိုက်ထားတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ခိုးရိုက်ထားတယ်လို့ မသုံးနှုန်းနဲ့ အမျိုးသမီး။ ငါရိုက်နေတဲ့ Focus

ထဲကို မင်းပုံက ရောက်လာတာ ...

ဒီမှာ ကြည့်လေ ... ပုံက ဘယ်လောက်သဘာဝကျလဲ။ အရမ်းမိုက်တယ်။ Lighting ကလည်း ကွက်တိပဲ။ မင်း ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားကလည်း မော်ဒယ်ပုံ ဆန်နေတယ် ...

ဒါကြောင့် အလွတ်မပေးဘဲ ရိုက်သွားမိတာပါ။ ဆောရီး ... မင်းလိုချင်ရင် ကူးပေးမယ်”

သူမက ဓာတ်ပုံကို တွေ့တွေ့စိုက်ကြည့်ကာ ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။ သူ့ကို မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်လျက် ...

“ရှင်က ဧည့်သည် လား”

“အင်း ... ဆိုပါတော့”

“ဧည့်သည် ... ဧည့်သည် ... အင်း ... တကယ်တော့ လူတွေအားလုံးဟာ ဧည့်သည် တွေ ချည်းပါပဲလေ”

သူမက အဲဒီစကားကို စိတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ မကပ်သလို ရေရွတ်တာဖြစ်သည်။ သူမ မျက်လုံး ထပ်ပြူးသွားရင်းမှ သူမကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်ကာ ...

“မင်း နေတော့ကောင်းပါတယ်နော်”

“ဘာလဲ ... ရှင်က ကျွန်မ ရူးနေတယ် ထင်နေလို့ လား”

“အား ... အဲဒီလိုတော့ မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ။ စိတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ သိပ်မကပ်သလိုလို စိတ်ဓာတ်ကျနေသလိုလို ...

အဲဒီလိုမျိုး ဖြစ်နေတယ် ...

အဲဒါလည်း နေမကောင်းဖြစ်တာပဲ။ အဲဒီ နေမကောင်းဖြစ်တာက ရိုးရိုးဖျားနာတာထက် ပိုဆိုးတယ်။ ပိုကြောက်စရာကောင်းတယ် ...

မင်း အိမ်ပြန်ပြီး အနားယူလိုက်ပါလား”

သူမက သူ့စကားတွေကို စူးစိုက်စွာ နားထောင်ပြီးနောက် ယောင်ယောင်မျှ ပြီးလာသည် ။ အဲဒီနောက် သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ အသေအချာကို ပြုံးပြနေတော့တာ ဖြစ်လေသည် ။ ကြာလာလျှင် သူမက မနေတတ်သလို မျက်မှောင်ကြုတ် ခေါင်းကုတ်ကာ သူမပါ ရူးချင်သလို ဖြစ်လို့လာလေသည် ။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲကွာ ... ကျွတ်”

သူမက ပြုံးနေရင်းမှ ဒီတစ်ခါတော့ မျက်နှာလွဲဖယ်သွားတော့ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ် နေတော့သည် ။ ပြီးလျှင် တစ်ကိုယ်တည်း တီးတိုးပြောဟန်ဖြင့် ...

“အခုမှ တွေ့တဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကတောင် ကျွန်မ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို အကဲခတ် တတ် စိုးရိမ်ပူပန်ပေးတတ်ဖော် ရသေးတယ် ...

သူမက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မအပေါ်မှာ နားမလည်ပေးနိုင်ရတာလဲ”

သူမကတော့ ထိုမိန်းကလေးကို ကြည့်ကာ ခေါင်းယမ်းနေရုံမှ လွဲ၍ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။ သူမပုံစံသည် စိတ်မနှံ့သောသူ တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်။ လောလောဆယ်မှာ ပြဿနာကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပုံစံလည်း မဟုတ်ချေ။

သို့သော် ခံစားချက်ဆိုးများကို ရက်ရှည်လများ သိမ်းပိုက်ထုပ်ပိုးထားရသူ တစ်ယောက်၏ စိတ်ဓာတ်ကျ၊ စိတ်ခံစားဒဏ်ရာရမှုများ အထင်းသား ပေါ်လွင်နေတာကိုတော့ စိတ်ပညာဖြင့် ဘွဲ့ရ ထားသည့်သူက

သေချာစွာပင် အကဲခတ်မိလေသည်။ ။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

အဲဒီစကားကို ဘာအတွက်ကြောင့် သူ့ပါးစပ်က ထွက်သွားတယ်ဆို တာ သူ့ကိုယ်သူပင် မသိ ချေ။

သူမက သူ့ကို လှည့်ကြည့်လာကာ နားလည်ရခက်သော အပြုံးတစ် မျိုးဖြင့် ...

“ရတနာသိုက် ... တဲ့ ”

“ရတနာသိုက်”

သူက သူမနာမည်ကို ထူးဆန်းသလို ရေရွတ်ကြည့်လျှင် သူမက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ လျက် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တကယ် တော့ လူ့ဘဝဆိုတာ အစ အဆုံး ပြဋ္ဌာန်းထားပြီးတဲ့ ဖတ်စာတစ်ပုဒ်ပဲ ...

ဒါကို ကျွန်မတို့ ပြင်ဆင်ခွင့်မရှိဘူး။ ကံကြမ္မာက ကျွန်မကို ရှင်သန်ခွင့်ပေးထားတုန်းပဲဆို တော့ အဲဒီရှင်သန်ခွင့်ကို လက်ခံရမှာ ပဲ ...

ကျေနပ်သည် ဖြစ်စေ မကျေနပ်သည် ဖြစ်ပေါ့လေ”

သူမက ပြောချင်ရာ ပြောပြီးတာနှင့် နောက်သို့ မလှည့်ကြည့်စတမ်း ချာခနဲ ထွက်သွားကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ထားသော Mark II ကား အဖြူရောင်ပေါ်သို့ ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင် ထွက်ခွာသွား တော့တာဖြစ်သ ည် ။

သူကတော့ အဲဒီနေရာမှာ ပဲ ပဟေဠိများ စွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည် ။ နာမည်ကိုက ပြည့်စုံခြင်း သာမကဘဲ ပြည့်လုံခြင်းကို ဖော်ပြနေသည့် မိ

နိုးကလေးတစ်ယောက်ဟာ လောကကြီးမှာ ဘာကြောင့် နေမပျော်ရ
တာလဲဟု တွေးတောရင်း သူဟာ ဓာတ်ပုံတောင် ဆက်မရှိနိုင်ခဲ့တော့
ချေ။

*